

"Toen Papa sterven ging"
 Een korte brief van thuis
 ik voelde aan het schrijven
 dat Papa niet mocht blijven
 En ik zag insens
 een graf, een kruis
 ..een vlot ging drijven..

Wat zon en wolken, een felle voorjaarswind
 de lente wou niet keren
 Een reis naar huis
 met zorgvol prakkezeren.

'K was niet gemeld, door Mama tóch verwacht
 En ieder sprak en liep zo zacht
 om Papa niet te storen
 zoiets was nooit tevoren bij ons thuis...
 ...weer zag ik graf en kruis...

Papa lag in 't brede bed, in 't duister dervgordijnen
 als in een schuit die wachtend op vertrek
 in donk're haven ligt te deinen.....
 Een rode azalea , was als de lamp op 't dek.

Een priestertje, een altaarschel
 een stille plechtigheid
 de zon scheen even, heftig fel
 Als lichtsignaal van d'eeuwigheid
 de dokter zei : "'t duurt nog wel"

De dagen schoven traag voorbij
 en papa lag te wachten nog
 op lenteweer , op zon en zei
 dan kijkend door de ruiten:
 "Graag kwam ik nog 'ns buiten".

De nacht viel over 't ziekenhuis
 't zou niet lang meer duren
 ik zat met George te turen
 En dacht aan graf en kruis

.....
 Dien avond reed ik nog naar huis
 -de storm blies langs de muren.-

't Is alles nu reeds lang voorbij
 Zo is de weg door 't leven
 Maar in ons hart
 Daar leeft steeds hij
 is Papa nog gebleven..
 en aan de Niers, in 't Limburgs land
 -een graf aan koele waterkant,
 -staat wijzend naar het Vaderhuis
 op dat stille graf
 het goede kruis
 Als pand van 't eeuwig leven.